

have fundet ikke ringe Tilslutning hos Folketallet. De Forslag, vi have stillet, ere ikke Udtrykket for, hvad vi kunne ønske, men de ere kun Udtrykket for, hvad vi haabe at kunne føre igennem her, saaledes at Sagen kan gaa videre. Som det ses af Tallene, som ere opstillede, er det kun paa et Par Poster nemlig Arkivarens og Rigsarkivarens Lønninger, at der er gjort en Smule Nedsættelse, og denne andrager kun 3,000 Kr. paa hver Konto. Jeg skal derfor heller ikke opholde mig videre ved det, saa meget mindre som de Afstemninger, der foretoges her i Gaar, ikke give Mindretallet meget stort Haab om at faae sine Forslag gjennemførte, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa Noget, der ligger temmelig nær ved den Betragtning, som ligger til Grund for min Opfattelse af Lønningsforholdene. Jeg ser jo meget godt, at naar her er Tale om Lønningsafgifter, der naae op til 6,000 Kr., saa kan en Mand, der f. Ex. har 12,000 Kr. eller derover om Aaret, jeg vil ikke sige i Løn, for det Ord Løn betegner egentlig noget Andet, men som Bederlag, eller hvad man vil, for sit Arbejde, betragte det paa sin Maade. "Løn" betragter jeg mere som et Udtryk for den Afkastning, som Arbejdet virkelig giver; men det er desværre saaledes, at den Løn, som Arbejdet altsaa i Virkeligheden skulde give, som det i og for sig selv giver som en Samskudsfortjeneste, ikke bliver fordelt saaledes, at Enhver netop faar den Løn, hans Arbejdsafkastning egentlig burde bringe med sig. Det er jo værdimod saaledes i et Samfund som vort, at en Del lever for en ikke uvæsentlig Del af den Arbejdsafkastning, som Andre skulde have haft som Løn, og som de altsaa maa savne. Jeg siger altsaa, at det kan jeg forstaa, at en Mand, naar han til eget Forbrug aarlig har 12,000 Kr. eller derover, kan synes, at det kan være daarlign nok for en Rigsarkivar eller i det Hele for en Embedsmand at komme ud af det med 6,000 Kr. og for meget smaat at komme ud af det med 3,000 Kr. og selvfølgelig maa finde, at en Lønning paa 2,000 Kr. er utilgivelig knap. Den Gjennemsnitsløn, som man forøvrigt vil faae efter Mindretallets Forslag er for Rigsarkivaren 5,600 Kr. om Aaret, naar man regner hele Embedstiden, 3,900 for Arkivarernes Vedkommende og 2,500 Kr. aarlig for Arkivsekretærenes Vedkommende. Digesaa forstaaeligt, som det altsaa er, at den, der selv har en saadan Løn, og de, der i det Hele taget ere saaledes stillede i Samfundet, at de have betydligt mere at leve af, end der her er Tale om, lige saa sandsynligt, som det altsaa er, at disse kunne synes, at disse Løn-

ninger her ikke alene ikke ere meget rigelige, men ogsaa meget knappe, ligesaa forstaaeligt synes jeg, det er, naar man fra anden Side prøver at tage et andet Sammenligningspunkt. Det er det, jeg har forsøgt at gjøre. Efter forskellige Oplysninger, som ere tilgængelige for Alle, viser det sig, at 10 til 22 Landarbejderfamilier eller 4 til 9 københavniske Arbejderfamilier, som ere haandværksmæssig uddannede, have en tilsvarende Indtægt at leve af, som Rigsarkivaren vil faae efter dette Lovforslag; fra 6 til 16 Landarbejderfamilier og 3 til 6 københavniske, haandværksmæssig uddannede Arbejderfamilier ville gaa paa hver Arkivars Lønning, og 4 til 9 Arbejderfamilier og 2 til 4 københavniske haandværksmæssig uddannede Arbejderfamilier ville gaa paa en Arkivsekretærs Lønning, altsaa de laabeste, som her ere foreslaaede, alt beregnet efter Mindretallets Forslag. Naar vi tage et saadant Sammenligningsled, ville de Mennesker, der ere henviste til at leve af saa Lidt, med samme Føle kunne sige, at det er nogle uhyre Lønninger, de ere altfor store. Naar vi tage et Gjennemsnitsuddrag af Tallene, vil det vise sig, at 50 til 100 Arbejderfamilier have ikke mere at leve af end de 10 Embedsmænd, her er Tale om at give de Lønninger, som Mindretallet her stiller Forslag om paa dette Lovforslag. Jeg skal gjøre opmærksom paa en Ting endnu, som ikke er uden Betydning for de Overvejelser, man altid vil komme til at gjøre lige overfor Lønningsspørgsmaal, og det er, at de Penge, man tager og skal bruge til Embedslønninger, skulle vi selvfølgelig tage af den fælles Kasse. Hvordan Pengene flyde ind der, vide vi jo alle, nemlig gjennem den direkte og den indirekte Beskatning, og mange have jo den Opfattelse, at den fordeler sig for at bruge det mildeste Udtryk høist ulige i Forhold til Skatteevnen. Naar man tænker sig overfor det, som her er Tale om, at gjøre en Sammenligning, som jeg har gjort, og finder ud, at en saadan jævnt stillet Arbejderfamilie, som jeg har nævnt, kan antages at svare omtrent 40 Kroner Told om Aaret til Statskassen, vil det for 5 à 10 Arbejderfamilier, som altsaa ville gaa paa en enkelt af disse Embedsmænd, række op til en 2 à 400 Kroner, og saa synes jeg, at der er noget Berettiget i, at de, der skulle leve af saa Lidt, som jeg har nævnt, komme til at spørge sig selv, hvis de i det Hele taget tænke over Samskudsforholdene: Er det ikke uret, at vi skulle give forholdsvis saa uhyre Beløb af vore imaa Indtægter, for at de Andre kunne faae Lønninger, der ere